

הערל פרק שמיני יבמות

פ.ג.

עין משפט
נר מצוה

קלה א מ"י מ"ב מהל'
אישת הלכה ד'
ופ"י מהלכות נזירות הלכה
ק"ב ב ג ד מ"י פ"ג
מהלכות שמיטה
ויזבל הלכה ז' סנה ל"ג
הסו'
קלה ה מ"י פ"ו מהל'
אישתי פ"ה הלכה
ז' סנה ל"ג ק"ה

תוספות ישנים

טריבוקה ר' יוסי לבר
וגיה וז"ל ומגן דברייתא
עיקר דלתא ר' יוסי אמר
הבחינה כרשא וסנה ל"ג
שמעון ה' דמתני' וסנה
יאמר נמי כרשא וסנה ל"ג
מבחינה וסנה עיקר און
ז' קושא דהא סבירא און
דמתני' קרמה לבחינה
כ"ל עוד אמר רבתי
נחנא מדקאמר ולא
הכירו ו' חמשים שמעון
דמשיח' לחמשי' דכריתא
ז' לנשותיו סבר ויהא לא
חשיב ליה הכרעה כריתא
דמשיח' ולא הכירו לא
הכירו היכא ויהי מר'
שמעון הכריחו ו' לחמשי'
סבר ויהא לא סבר כ"ר
(א) ר"א ר' לבר דכרית
יוסי דמתני' ספק דלי'
כרית וסנה דברייתא חמי'
דכר' למה ל' למר' דהלכה
כר' יוסי' (ב) ר"ל מהיחיה
ללקוח דהא דסבר דחייב
עליו מ' מקומות הינו
משום יבורא וזאת וכך
דמרינן ליה וז"ל קושא
דהא ודלי' א' לא זכר לא
כריתא קהל און י' לבחית
ודלי' נבי סקילה שאני
איש ודלי' דהא קהל דהבי'
אשכחנא ד' יהודה למול
לעיל אנדרוניטוס כנסת וא"כ
קידושי' פסול חמשי' שוא
ספק איש ספק אשה וס'
ר' אליעזר דמילתא שמע
דשבי' ר' יהודה למול
אנדרוניטוס כנסת וא"כ
ודלי' עממא משום דל'
קהל יבורא דהמול ימול כל
זכר דמרי' ליה והאכ' נמי
נבי סקילה שאני דל'
ק"ה ר' יהודה דמתני'
והבחינה שמיטה וס'
אחד לפני ריה מהשערין
לשער וימתרין מר'
כשנעית אלמא לא נעין
בלל (מסכת) קת מרשם
וקצירה דהבי' כהרס'
ובקציר השנתא אפילו
ארבעים ו' יום פירשתי
כנה: חמסק' נמי
פירשתי ס"ק ד' כ"ג:

לישא למתני'. דקתני לר' יוסי (א) אנדרוניטוס מאכל את אשתו בתרומה:
מקמי כרייתא. דקתני לר' יוסי ספיקא הוא: **מדשקיה רבי יוסי**
לר' שמעון בן גוויי. דליירי כהדיה כמתני' ואירי כברייתא למדיה
ש"מ הדר ביה ולא תנאי היא דתומא סמי תנא דברייתא מקמי תנא

ליתא למתניתין מקמי כרייתא דתנאי ר' יוסי
אומר "אנדרוניטוס בריה בפני עצמה
הוא ולא הכריעו בו חכמים אם זכר אם נקבה
אדרבה ליתא לכרייתא מקמי מתניתין
י"מ דשקיה רבי יוסי לבר ווגיה ש"מ הדר
ביה ושמואל אומר ליתא לכרייתא מקמי
מתניתין אדרבה ליתא למתניתין מקמי
כרייתא דהא שמעינן ליה לשמואל (ד) דהייש
ליחידאה הני מילי כי לא מתקרא מתניתין
אבל כי מתקרא מתניתין לא חייש אמרי
בי רב משמיה דרב הלכה כרבי יוסי
באנדרוניטוס ובהרכבה ושמואל אומר בקושי
ובקידוש אנדרוניטוס הא דאמרן הרכבה
דתנן ^זבאין נוטעין ואין מברכין ואין מרכיבין
ערב שביעית פחות משלשים יום לפני ראש
השנה ואם נטע והברך והרכיב יעקור ר' יוסי
יהודה אומר כל הרכבה שאינה קולטת
בשליש ימים שוב אינה קולטת רבי יוסי ור'
שמעון אומרים יתני שבתות ואמר ר"ג אומר
רבה בר אבוה לרבי האומר שלשים צריך
שלשים ושלשים לרבי האומר שתי שבתות
צריך שתי שבתות ושלשים ושמואל אומר
בקושי וקידוש קושי דתנן "כמה היא קישויה
ר"מ אומר או ארבעים או חמשים יום רבי
יהודה אומר דיה חדשה רבי יוסי ור' שמעון
אומרים "אין קישויה יותר משתי שבתות קידוש
דתנן "המסוכך גפנו על גבי תבואתו של
חברו הרי זה קדש וחייב באחריותו לרבי
רבי מאיר רבי יוסי ורבי שמעון אומרים

מתני' דלי תנאי היא מרזייהו הוא
תני לכו נמי כברייתא ומפיק לרבי
שמעון כדאפכה לרבי יוסי: דהייש
ליחידאה. דאמר שמואל כהמולך
(ועל דף מה.) הלכה כרבי יהודה
בזמרת יבם שקדש אחיו את אחותה
ומהכל אמרין לה במס' מגילה כפ'
הקולא ודף י"ז: **הלכה כרבי יוסי.**
דמתני' ואמרי כי רב היינו רב הוגה
כדלקמן פליגי אלדאמן לעיל אליבא
דרב ליתא למתניתין וביהרבה לקמן
מפריש על וכן קושי וקידוש וכוונתו
איירי רבי שמעון כהדיה הלך
מסתברא דלד' יוסי דמתני' קאי
דליירי רבי שמעון כהדיה: **יעקור.**
דקא קלטה כשנעית דלון הרכבה
קולטת כפחות משלשים יום: **לר' יוסי**
שלשים ושלשים. כדי שקלוט שלשים
לפני שביעית לכל שלשים לפני שביעית
כשנעית דמו דנפקא לן מנחמיס
ובקציר משבות (ב) כמשקין בית השלמין
(מ"ק ג:) ג' ול'. ג' לקלוט שקלוט
קודם זמן האיסור: **כמה היא קישויה.**
דק"ל (נה דף ל'): כנה דלוריתא
המתקשה בתוך י"א שבין נדה לנדה
ורואה דס' ג' ימים רלוטים מתמת
זכר וולדה אינה נאה לדי ויבה להיות
לריכה ספירת ז' נקיים כוללת כוזב
אלא ימי טומאה לידה כוללת ברייתא
דמתני' (סס) כי יזוב וזכ דמהל' דמה
מתמת ענה ואל מתמת ולד וכמה
יהא קישויה דלמרי' מתמת ולד הוא
אפילו מ' או חמשים יום קודם לידה:
דיים חדשה. חדש תשעי' היא וילת
זו ופעמים שאין יותר מיום או יומים
כגון שילדה כ' חדש אין הולד מטהר אלא דמים שראתה מר"ח
ואילן שאין נאה על ידו לזיבה אם לא ראתה ג' ימים רלוטים קודם ר"ח
דקסבר ר' יהודה שיפורא גרים (א) (שופר שבת דין מוקעים לקידוש (ב)
גורס הקשו) ופעמים שהוא מטהר את כל החדש כגון אם ילדה בסופו
ואין הטרה אלא מייבה אכל מנדה אינו מטהרה בימי נדה ואם שפתה
מן הולד סמוך ללידה יום אחד חף מייבה לא טרה והרי היא וילדת
כוזב וזריכה ז' נקיים דאלגלי' מלחא דנער קמא לאו מתמת ולד הוא:
קידוש. לשון פן תקדש ודגרים כגו. אסר תבואת חכרו וחייב לשלם:
אמרי

גמורה: רבי יוסי י"ב ווגיה ב'. תימה דלמא דכר ביה כברייתא
לגבי ר' שמעון דמתניתין: **כ"ר מתקרא מתני' א"א חייש.** ואע"ג
דכמה משניות סוכרות לאנדרוניטוס ספק כפ' אם לא הביא (שנה
דף קל): ובהתפלת (נה דף כח. וסס) ובפרק על אלו מועין (וכסרות
דף מה. וסס) מ"מ לר' יוסי אנדרוניטוס הוא זכר שהמנהג היא עיקר
מן כרייתא ומ"מ דייק כשפיר לקמן דאנדרוניטוס לשמואל זכר הוא
אע"ג דכמה משניות סברי דספיקא היא דאם איתא דסבר כהנאו
משנית לא היה אומר דליתא לכרייתא דייקן שמופס אותה סברא
עיקר היה לו לומר דברייתא היא עיקר שאומרת כן לרבי יוסי:

הלכה ב' יוסי באנדרוניטוס. פירש כגונטרס דכרני יוסי דמתניתין פסק דכלל הנך מילי דחשיב הכל אנדרוניטוס והכנה וקושי וקידוש
כולם משניות הם ואירי ר' שמעון כהדי רבי יוסי ש"מ דלאנדרוניטוס דמתני' קאי (א) ועוד דלמרי כי רב היינו רב הוגה דמשיח' ליה
לרב הוגה דלמא לקמן משמיה דרב אנדרוניטוס חייבין עליו סקילה משני מקומות (ב) ופליגי אלדאמן לעיל אליבא דרב דליתא למתני' מדקאמר
דליתא משמע דסבר כברייתא כדמדקדק לקמן אלדמואל דסבר כר' יוסי דמתני' מדקאמר ליתא לכרייתא והיה דהתפלת סבר רב נמי כר'
יוסי דברייתא גבי טומטוס ואנדרוניטוס שראו לכן או אודם והשתא אמוראי נינהו ואלניבא דרב: **לדברי האומר ש"שים צריך א'**
וש"שים. פ"ת ללא אנדרוניטוס קאי דלענין נטיעה (ג) ליכא תוספת שביעית לאסור נטיעה הנקלטת בתוספת שביעית אלא לענין ערלה קאמר
וה"ק לדברי האומר שלשים לקלוט לר' יוסי ערלה שלשים ושלשים ור"י דסוגיא דפ"ק דר"ה ודף י: וסס) מוכחת כן גבי דמתני' אחד
הנוטע ואחד המזריך ואחד המרכיב ערב שביעית שלשים יום לפני ר"ה עלתה לו שנה ומותר לקיימן כשנעית כ' ודייק התם דלא
מיתוקמא כרבי אליעזר דאמר שלשים יום בשנה משום שנה משום דלדידיה שלשים ושלשים בעי ומוקי לה כרבי מאיר דאמר יום אחד
בשנה חסוב שנה דיום שלשים עולה לכאן ולכאן ואם איתא דרב נחמן אמר רבה בר אבהו אשביעית קאי שפיר מיתוקמא היהא דלמד
הנוטע כ' אלעזר ולא הזכיר התנא אלא שלשים שנמשכים שנה אשביעית לא הזכיר כנו שבתות דלון נטעיש דמיית
הזכיר ל' של לקלוט ושיר שלשים של התוספת הנחשבים שנה: **קידוש דתנן ב'.** אע"ג דפסקי' כהגזול (ג) וסס) ל' הך ד' מ' מ' מ' מ'
מאיר דלדון דינא דגרמי מ"מ אפסר דהלכה כר' יוסי כהא דקאמר לא קידש ואפסר דר' יוסי מודה לר' מאיר דאם קידש דחייב באחריותו
והתם לא מייתי אלמא דמתנא שמעינן דלדון דינא דגרמי ולענין דינא דגרמי הוא דפסקין כותיה בעלמא אכל הכל הלכה כר' יוסי דלא קידש:
המסוכך. הוא הדין הזורע כהוא עובדא דמייתי רבי יוסי כספא אלא נקט המסוכך משום רבותא דרבי מאיר דאם כמסוכך אסור:
רבי יוסי אומר ב'. כספא מייתי רבי יוסי מעשה בחדש שזרע כרמו על חכרו והמיר רבי עקיבא דאם כרמו על חכרו וזרע כרמו על חכרו וזרע
דחיי כלאים דלוריתא חסר אס כן הא דלמא כהקומן זוטא (מנחות דף טו. וסס) מעשה בחדש שזרע כרמו על חכרו סמדר ואסרו
חכמים את הזרעים והתירו הגפנים ומשמע (ו) כשאר זרעים דהוו דרננן איירי אכל כקנבוס ולוף או ה' המינים שהם כלאים דלוריתא
היו אסורים גם הגפנים שאין של זרוע אס כן לא אחיה היהא דמנחות כרבי יוסי אף על גב דפסקי' שמואל כותיה אלא כרננן ורב הוגה
אמר רב אמר נמי כסמוך דלון הלכה כרבי יוסי והא דלא מוקי התם כרבי יוסי וינמא דהתירו הגפנים אפילו כלאים דלוריתא היינו
משום דקסבר לרבי יוסי אפילו זרעים מותרים דייקן דמן התורה אין אדם אסור (ז) כלאים דבר שאינו שלו און כלן כלאים והכל מותר:
אין

הגהות הב"ח

(ה) ר"י דיה דיה התם
כ"י סביר מוקטין לקידוש
החדש: (ב) ת"ח כ"י
כ"י והכינו התפנים ומשמע
התם וכו': (ג) באר און
אדם חסר זכר שאינו שלו
כ"ל ותיבת כלאים נמקת:

מוסף רש"י

דחייש ליחידאה.
במקום שפירש מחמת
ורסין מקילין ומגידין
י"ח. יעקור. לפי
שקלטה כשנעית ור"ה
ל' לדברי האומר
שלשים יום לקלוט,
צריך שלשים לקלוט
ושלשים לתוספת. וסס.
כמה היא קישויה. דלא
אחא ליה יבם ככל דמיס
שקלטה. אפילו ארבעים
או חמשים יום. אם
לא שפסד יום אחד סמוך
ללידה לא אחא ליה יבם
ולא היה יולדת כוזב (נה
דף דיה חדשה. וסס)
אם נטרה את הקישויה אכל
היא תשעי' אלא
קמה שלש כחור ר"ה י"א
ויבה חדש השמיני. אפילו
תקשה והולכת כל השני
הרי זו יולדת מוב מתמת
שלש ימים של שמיני
שסו. הרי זה קדש. אסר
את המנחה ב"ב ע'.